

Δὲν εἶναι ὁ τόπος ἐδῶ καὶ ἡ ὥρα γιὰ νὰ σκεδιάσει τὸ Ἄδερφάτο τὸ πρόγραμμα τοῦ θάκο-
λουθήσει. Οὐτε εἶναι αὐτὸ δυνατό ἀπὸ τὰ πρὶν νὰ γίνει. Τὰ λίγα ἀκόμα λόγια τοῦ ἀκολουθοῦν,
εἶναι μόνο κάποιοι γενικοὶ ὅροι, οὐσιαστικοὶ ἔμως, ποὺ θὰ ρυθμίζουσι τὴν ἐνέργειάν του, καὶ ποὺ
τώρα θαρρεῖ πῶς εἶναι ἀνάγκη νὰ μποῦν ἐδῶ, γιὰ νὰποσώσουν τὴ σκέψη του καὶ νὰποφανερῶ-
σουν τὴν ψυχὴν του.

Γιὰ τὴν Δημοτικὴν, τὴν Ἑθνικὴν γλῶσσαν θὰ δουλέψῃ τὸ Ἄδερφάτο. Μὰ τὸ Ἄδερφάτο δὲν εἶ-
ναι ἀκαδημία—σήμερον. Θὰ εἴταν τῶναιρὸ του μιὰ μέρα νὰ βγάλῃ καὶ τὸ Λεξικὸν τῆς Δημοτικῆς.
Μὰ τώρα ἔχει ἄλλα νὰ κάνει. Δὲν εἶναι ἡ δουλειὰ του νὰ κανονίσῃ τὴν γλῶσσαν. Ποιητὲς καὶ
πεζογράφοι μ' αἰσθημα λεπτὸ καὶ δύναμιν γλωσσοπλαστικὴν ὅπως ὁ Ψυχάρης, ὁ Πάλλης, ὁ Πα-
λαμάς, ὁ Βλαστός, ὁ Ἑφταλιώτης μελετοῦνε, πλουτίζουσι καὶ μορφώνουσι τὴν γλῶσσαν. Ἐπιστήμονες
ὡς τὸν Ψυχάρην ἐρευνοῦν τοὺς νόμους καὶ τὴν μορφολογίαν τῆς.

Κάτω ἀπὸ τὴν σημερινὴν γλωσσικὴν ἀκαταστασίαν, ὁλόκληρο ἑφήμερον κάποιος γενικώτερης ἀκατα-
στασίας τοῦ τόπου μας, εἶνα δυνατό, ἀκαταμάχητο ρέμα σπρώχνει τὴν γλῶσσαν στὰ ἡλιολουσμένα
ἀκρογιάλια τῆς Δημοτικῆς. Τὴν γλωσσικὴν αὐτὴ συνείδησιν νὰ δυναμώσῃ θέλει τώρα τὸ Ἄδερφά-
το. Καθὼς ἔχει βαθιὰ τὴν ἀγάπην τῆς Ἰδέας, τὴν πίστην, καὶ τὴν ἐλπίδα, βγαίνει μὲ θάρρος καὶ
μὲ εὐλικρίνεια. Εἶναι κάποιες λέξεις καὶ κάποιες ἀρχαῖς—πολιτικὴν—διπλωματία—ὁ σκοπὸς ἀ-
γιάζει τὰ μέσα, ποὺ ἔχουσι ἀλήθειαν στὸν κόσμον κάνει τὴν τύχην τους. Ἀλλάζοντας λίγο τὴν φρά-
σιν τοῦ Γκαίτε θάλεγε κανεὶς «ὅπου τὸ θάρρος λείπει, ἔρχεται συχνὰ ἡ διπλωματία». Ἐπομένως
στὴν ὥραν νὰ σκεπασοῦνε κάθε τῆς ψυχῆς μας ἀτολίαν, ἢ νὰ κρύψουσι τὴν εὐλικρίνειαν ποὺ δὲν
ὑπάρχει. Τὸ Ἄδερφάτο νὰ τίς σβήσῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν, δὲν ἔχει τὴν κακίαν. Ἐπειτα μπορεῖ ἀλλοῦ
νὰ εἶναι χρήσιμος, ἅγιος καὶ καλός. Τὸ λάθος εἶναι μόνο νὰ νομίζουμε ὅτι κάποιοι τρόποι ται-
ριάζουσι παντοῦ.

Τὸ Ἄδερφάτο δὲ θὰ ζητήσῃ νὰ τὰ ἔχει καλὰ μὲ τὴν κάθε γνώμην, νὰ χαϊδέψῃ πρόληψας, νὰ
συνδιασταίῃ μὲ ἀδυναμίας συνήθειαν—γιὰ τὸ σκοπὸν του. Θὰ εἶναι στὴν γνώμην του σκληρόν. Στὶς
σφαῖρας τίς ἀψηλὰς ὅπου τὸ ζήτημα εἶναι γιὰ τὴν Ἀλήθειαν, μόνον πρέπει νὰκούγεται τῆς Ἀλή-
θειας ἢ Γλώσσης.

Ἀθήνα, 15 τοῦ Γενναρίου 1911.

ΟΙ ΙΔΡΥΤΕΣ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΔΕΛΤΑΡΙΟ

(Ἀπὸ τὸ Λεῖψωμα τῆς Μυριέλλας—Μουίτας)

Ἀφιερώνεται τοῦ Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Τὰ πάντα κρῖα καὶ μαῖου καὶ διαμμένα
γέρο χειμῶνα, σέρνεσαι καὶ κλαῖς.

Μὰ νά! βουβὰ τραγοῦδια οἱ μενεξέδες,
ἀνθοῦνε γαλινὲς οἱ μυγδαλιές.

Γοργόνειρο ἡ ζωὴ σας, μενεξέδες
ἡ ἀνοή σας ἀθάνατο νερό.

Μυγδαλιές, θὰ σὰς κἀμην τάγριοναίρι
τὸ γέλιο σας δημοσίω, εὐγενικό.

Παρηγορεῖστε τοὺς δυστυχισμένους,
μπάλισαμο ἐλάτε στὶς λαβωματιές,
βουβὰ, βαθιὰ τραγοῦδια, ὦ μενεξέδες,
νιφουὶδες γαλινὲς, ὦ μυγδαλιές.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ καθαρεύουσα—

Χιονιὰ κατάφυρη ποὺ δὲν ἀφίνει
λουλούδι μέσα μας χλωρὸ νὰ μείνει.

Γ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ.

Ἡ Μαρία—Λεωνή, σκυμμένη στὸ ἄσπρο ἔλλινον
τραπεζάκι τῆς καμερίτσας τῆς, στὸ σπιτάκι τοῦ πα-
τέρας τῆς τοῦ μπάρμπα Μάρκου, τοῦ μπαξεδάνη, ἔ-
βαζε τὴν διέφτυση ἀπάνω σ' ἕνα εἰκονογραφημένο τα-
χυδρομικὸν δελτάριον, τὴν στιγμὴν ποὺ μπήκε ὁ Ἀν-
τρέας Ἡ Μαρία—Λεωνή στέγνωσε ἀμέσως τὸ με-
λάνι μὲ τὸ στουππόχαρτον, γύρισε τὸ δελτάριον ἀπὸ
τὴν ἄλλη μεριά, τὴν μεριά τῆς εἰκόνας, σηκώθηκε,
τόδωκε τοῦ παιδιοῦ ποὺ κάθε μέρα, τὴν ἴδιαν ὥραν,
πήγαινε ἀπὸ τὸ ξοχικὸν τὰ γράμματα στὴν Πόσταν
τῆς χώρας, κ' ἐφτὺς ἔφυγε τὸ παιδί ποὺ πρόσμενε
μόνον νὰ τελειώσῃ πρῶτα ἡ Μαρία—Λεωνή.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἀντρέας δὲν μπόρεσε νὰ διῆ τί
ὄνομα ἔγραψε τὸ δελτάριον. Τὸ πῶς περιέργου καὶ τὸ
πῶς τραγικὸν εἶναι, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βρωτήσῃ τὴν
Μαρία—Λεωνή! Λοιπὸν, ὅση ἔρεξη, ὅση ψυχικὴ ἀ-
νάγκη κι ἂν εἶχε ὁ Ἀντρέας νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν,
τοῦ στάθηκε ἀδύνατον, τοῦ εἴτανε πᾶς ἀπαγορευμένο,
λέξην νὰ ξεστομίσῃ. Ἐβόριζε τῆς Μαρία—Λεωνῆς
μιὰ ματιὰ, ποὺ δὲν ἔδειχνε οὔτε θυμὸν οὔτε κἀνε πε-
ριέργειαν, μιὰ ματιὰ ἡμερῆ, ἀδιάφορη, μὰ καὶ φιλι-
κῆ, ἔκαμε δυὸ τρία βήματα πρὸς τὴν πόρταν, βγήκε
ἔξω, κι ἔμα βρέθηκε πῶς παράμερα λιγάκι, μουρ-